

**COUNCIL OF
THE EUROPEAN UNION**

**Brussels, 11 February 2014
(OR. en)**

**Interinstitutional File:
2010/0210 (COD)**

**6128/14
ADD 1**

**CODEC 310
MIGR 15
SOC 83**

"I/A" ITEM NOTE

From: General Secretariat of the Council
To: Permanent Representatives Committee/Council

Subject: Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on the conditions of entry and residence of third-country nationals for the purposes of employment as seasonal workers (**first reading**)
- Adoption of the legislative act (**LA + S**)
= Statements

Statement by the Czech Republic and Poland

The Czech Republic and Poland are of the view that *the Proposal of a Directive of the European Parliament and of the Council on the conditions of entry and residence of third-country nationals for the purposes of seasonal employment* is not in conformity with the principle of subsidiarity and proportionality set in Art. 5 of TEU. The Czech Republic and Poland believe that criteria for admission, access to labour market and workers' rights of seasonal workers can be sufficiently regulated at the national level. Seasonal workers accepted in one Member State do not influence labour market in other Member States, since on the basis of this directive they do not have the right to intra-EU mobility. Therefore, legislation at the EU level is not necessary. In contrast, the long

and complicated procedure set up in this directive may hinder the flow of seasonal workers and result in shortages of labour force, in particular in Member States that rely on third-country seasonal workers, especially in the agricultural sector.

Regarding the scope of this Directive covering also stays not exceeding 90 days, the Czech Republic and Poland are concerned about the coherence and compactness of the Schengen acquis. As the Directive lays down conditions for stays not exceeding 90 days, it will interfere with relevant provisions of the Schengen acquis (Visa Code and Convention Implementing the Schengen Agreement). In particular, obligatory extension of a short stay by means of a long-term visa on the territory of a Member State is of special concern. Bearing in mind that long-term visas are in principle to be issued for stays exceeding 90 days and generally outside the territory of the Member States, such measure will infringe the cohesion of the visa policy and may raise risk of abuse.

The Czech Republic and Poland have serious doubts about Art. 79 TFEU as an appropriate legal basis for this Directive. In their opinion it does not cover the common policy on visas and other short-stay residence permits.

Statement by Bulgaria

Относно проекта на Директива на Европейския парламент и на Съвета относно условията на влизане и престой на граждани на трети държави с цел заетост като сезонни работници

България е последователна в позицията си на принципна подкрепа на проекта на директива, както обаче и на поддържане на резерва върху чл. 23, пар. 1, б. 'д' и пар. 2, б. 'i', тъй като считаме, че текстът не съответства в достатъчна степен на посоченото правно основание от Договора за функционирането на ЕС (ДФЕС) – чл. 79 допуска единствено *справедливо, но не и еднакво третиране на гражданите на трети страни*, пребиваващи законно в държавите-членки. Предвид това, регулираният достъп за граждани на трети страни до социална сигурност при абсолютно изравняване на правата им с тези на гражданите на ЕС не произтича от разпоредбите на ДФЕС и в частност правното основание, което проектодирективата използва – чл. 79 ДФЕС, както и противоречи на статута на гражданството на ЕС и в частност правата в социалната област, с които той е свързан.

Като последица от горното се явява и противоречие с останалите норми от ДФЕС специално в областта на социалната сигурност – напр. за България текстът ще наложи съществени промени в структурата и финансирането на здравната система (осигурителна и бюджетно финансиране) и някои от обезщетенията по чл. 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 (предвид чл. 23(1)(d) от проекта на директива). В България достъпът до системата на здравеопазване, семейните обезщетения и помощите за хора с увреждания е подчинен на изискването за постоянно пребиваване в страната, което сме в правото си да запазим за граждани на трети страни. Подобна промяна, пред която ще се изправим при транспониране на директивата, според нас противоречи на ясното разделение на компетенциите между Европейския съюз и държавата-членка и на принципа на субсидиарност съгласно Лисабонския договор (аргумент от чл. 79 и чл. 153, пар. 4, първо тире, във връзка с чл. 153, пар. 1, б. ‘в’ и ‘ж’ от ДФЕС).

Като допълнителен мотив следва да изтъкнем и актуалните дебати, които някои държави-членки инициират, поставяйки под въпрос принципа на равно третиране на гражданите на ЕС – в нарушение на чл. 18 ДФЕС, гарантиращ недопускане на дискриминация на основание гражданство – особено след изтичане на всякакви ограничения в свободното движение на български (и румънски) работници в ЕС.

В условията на създадена несигурност за собствените ни граждани, упражняващи своите права на свободно движение в рамките на Съюза, и предвид гореизложените мотиви, България не е в състояние да пледира за предоставяне на повече права за гражданите на трети страни, особено предвид временния характер на тяхната заетост и престой на територията на ЕС.